

Sygn. akt IV KO 8/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **E. M.**

skazanej z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozważeniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 lutego 2017 r.

w przedmiocie wniosku skazanej o wznowienie postępowania zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 lutego 2010 r., sygn. akt II AKa .../09,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 30 czerwca 2009 r., sygn. akt II K .../09

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 30 czerwca 2009 r., sygn. akt II K .../09, E.M. uznał za winną przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzył jej karę dożywotniego pozbawienia wolności.

Wyrok ten, zaskarżony przez obrońcę oskarżonej, został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 lutego 2010 r., sygn. akt II AKa/09.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 12 stycznia 2011 r., IV KK .../10,

oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację wniesioną przez obrońcę wtedy już skazanej E. M.

Następnie E. M. wielokrotnie podejmowała starania o doprowadzenie do wznowienia postępowania, twierdząc, że została niesłusznie skazana. Ostatnio Sąd Najwyższy wypowiadał się w tym przedmiocie postanowieniami: z dnia 29 lipca 2015 r., IV KO 23/15; z dnia 9 grudnia 2015 r., IV KO 90/15; z dnia 26 kwietnia 2016 r., IV KO 20/16 oraz z dnia 1 czerwca 2016 r., IV KO 40/16, oraz z 9 grudnia 2016 r., IV KO 90/16, uznając wnioski o wznowienie za bezzasadne.

Kolejny wniosek, zawarty w dwóch pismach datowanych na 16 stycznia 2017 r. (uzupełniony pismami z dnia 13 lutego 2017 r.), również zawiera żądanie „ponownego przeprowadzenia śledztwa”, a więc niewątpliwie winien być traktowany jako wniosek o wznowienie postępowania. Co istotne, pisma te są w swej treści identyczne z pismami z dnia 8 listopada 2016 r., złożonymi do sprawy o sygn. IV KO 90/16 – skazana zapewnia w nich, że nie popełniła przypisanej jej zbrodni, że została skazana „na potrzeby opinii publicznej” oraz że nie powinna odpowiadać za zabójstwo dziecka, a jedynie za „zacieranie śladów”, skoro jej zachowanie polegało na wywiezieniu ciała dziecka z mieszkania, w którym doszło do zbrodni. Skazana podała również dane personalne mężczyzny, który, jej zdaniem, dokonał przypisanego jej czynu, przedstawiła własne kontakty z tym mężczyzną, twierdząc m.in., że dopuścił się przestępstw także na jej szkodę, jak też okoliczności dotyczące prowadzonego w jej sprawie postępowania, podkreślając jego niedostatki oraz swoje dolegliwości natury psychicznej. Skazana przedstawiła też okoliczności, które jej zdaniem powinny zostać wyjaśnione.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku, bez wzywania skazanej do usunięcia jego braków formalnych. Wymieniony na wstępie przepis nakazuje podjęcie takiej decyzji wtedy, gdy z treści wniosku niepochozącego od podmiotu fachowego wynika jego oczywista bezzasadność. W niniejszej sprawie zachodzi właśnie taka sytuacja. Trzeba zauważyć, że skazana nie wskazuje w pismach z 16 stycznia 2017 r. i z 13 lutego 2017 r. żadnych nowych okoliczności, ani twierdzeń, które nie byłyby dotąd przedmiotem badania przez Sąd

Najwyższy w ramach poprzednich postępowań inicjowanych wnioskami skazanej. W pismach tych powtórzono dość wiernie treść wniosków składanych przez nią poprzednio, przy czym, co wskazał już Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 kwietnia 2016 r., IV KO 20/16, nie zawierają one żadnej argumentacji, która w jakikolwiek sposób byłaby powiązana z podstawami wznowienia postępowania. Jeśli przyjąć, że w zamyśle wnioskodawczyni podstawą wznowienia miałyby być nowe fakty i dowody, o których mowa w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., to należy wskazać, że w świetle tego przepisu postępowanie karne podlega wznowieniu nie w razie zgłoszenia jakichkolwiek wątpliwości co do trafności zapadłego rozstrzygnięcia, ale wtedy, gdy nowe fakty lub dowody wiarygodnie podważają poczynione w sprawie istotne ustalenia faktyczne, to jest, gdy zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od orzeczenia, które zostało wydane. Na zaistnienie takich nowych faktów lub dowodów E. M. nie wskazała, a w każdym razie nie można za takowe uznać wymienionych w jej piśmie „okoliczności, dla których powinno się przeprowadzić ponowne dochodzenie” ujęte w sześciu punktach, do których także odnosił się już Sąd Najwyższy w poprzednich rozstrzygnięciach. I tak, już w postanowieniu z dnia 1 czerwca 2016 r., IV KO 40/16, Sąd Najwyższy zaznaczył, iż fakt istnienia zapisu z monitoringu osiedla był znany sądom orzekającym oraz stronom, przy czym skazana i jej obrońca w toku procesu nie podnosiły, że analiza zapisu tego monitoringu nie była prawidłowa. Z kolei, podane przez skazaną okoliczności związane z osobą J. Ł., wbrew jej twierdzeniom nie wskazują na to, że właśnie on jest sprawcą przypisanego skazanej czynu. W szczególności nie podważa sprawstwa skazanej fakt napisania przez nią listu do J. Ł. iż powie „co się działo w jego mieszkaniu”, jeśli jej nie pomoże, z kolei znalezienie w jej mieszkaniu czapki policjanta, która miała należeć do J. Ł. jest bez znaczenia dla ustalenia sprawcy popełnionego w innym miejscu zabójstwa małoletniej M. O., podobnie jak fakt znajdowania się określonych przedmiotów – zasłony, worka – w mieszkaniu, w którym zbrodnia została popełniona oraz kto je tam umieścił. Nie wiadomo też, na czym skazana opiera przekonanie, że pozostawienie przez nią w 2005 r. w mieszkaniu J. Ł. bandaży, które nosiła po zabiegu medycznym, świadczy o tym, iż nie ona dokonała przypisanej jej zbrodni.

Na zakończenie warto też przypomnieć, co było podstawą przypisania skazanej zabójstwa M. O. I tak, Sąd Okręgowy w [...] uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonej, w których przyznała, że w dniu 31 marca 2006 r. spotkała M. O., gdy ta wracała ze szkoły, a następnie udała się z nią do mieszkania położonego przy ul. W. 8/120 i tam pozbawiła ją życia. Także Sąd Apelacyjny w [...] w uznał, że sprawstwo skazanej jest poza sporem, czego nie kwestionowała także obrona, koncentrując się na kwestii zdolności skazanej do ponoszenia przez nią odpowiedzialności karnej, w aspekcie stanu jej zdrowia psychicznego.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności, w szczególności fakt złożenia przez skazaną wniosku tożsamego z wnioskami złożonymi i ocenionymi wcześniej, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.